

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1
 2

בעניין: 1. מוחמד פארס אבו ארקה

ע"י ב"כ עו"ד ותד

העותר בעת"מ 49031-02-21

ובעניין:

1. שרה בלינדר

2. אוראל ואזנה

3. זיוה פרץ

4. עומר אבו אלקיעאן

5. חן פנקר

6. אשר יאסו

7. נביל מזאריב

8. ראם שפירא

ע"י ב"כ עוה"ד אילוז וטסלר

העותרים בעת"מ 61205-03-21

ובעניין:

1. אורטל כספי

2. שרון מלייב

3. מתן ניסים לנקרי

4. גל אברהם ישראלי

5. דני קלימן

6. מור סויסה

7. אמיר בן יהודה

8. רבקה אלקיים

9. מרגרט אוגנזוב

ע"י ב"כ עוה"ד דקס ולנקרי

העותרים בעת"מ 61190-03-21

נגד

1. לשכת עורכי הדין בישראל

2. ועדת הבחינות של לשכת עורכי הדין

ע"י ב"כ עוה"ד שלם ובר

המשיבות

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1

2

פסק דין

3

4

1. העתירות

5

6

פסק דין בשלוש עתירות מנהליות שהדיון בהן אוחד, המופנות כלפי המשיבות, שבמרכז כל

7

אחת מביניהן האופן בה נבחנה בחינת הסמכה שאליה ניגשו העותרים בדצמבר 2020; לצד

8

הטרוניה שבפי העותרים ביחס למדיניות הנוקשה, בה נוקטות המשיבות בבחינת ההסמכה,

9

מתמקדת עתירתם באופן בו נוסחו ונבחנו אחדות מתוך השאלות בבחינה זאת.

10

11

א. העותר בעת"מ 49031-02-21 מיקד את עתירתו בשאלה 35 בחלק הדיוני ובשאלות 19 ו

12

– 27 בחלק המהותי [להלן – **עתירת אבו ארקה**];

13

14

ב. העותרים בעת"מ 61205-03-21 מיקדו את עתירתם בשאלה 33 בחלק הדיוני ובשאלות

15

15, 21 ו – 39 בחלק המהותי [להלן – **עתירת בלינדר**].

16

17

ג. העותרים בעת"מ 61190-03-21 מיקדו את עתירתם בשאלות 1, 26, 30, 33, 36 בחלק

18

הדיוני ובשאלות 8, 19, 21 ו – 39 בחלק המהותי [להלן – **עתירת כספי**];

19

20

מספרי השאלות בחלק הדיוני – לפי גרסה מספר 1.

21

22

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

2. המדיניות שהתגבשה בפסיקה ביחס לעתירות מסוג זה

א. נקודת המוצא, עליה חזר בית המשפט העליון פעם אחר פעם הינה, שלמרות מומחיותו היחסית, לכאורה, של בית המשפט בנושא של הפרק, מחויב בית המשפט לעניינים מנהלים להימנע ממצב בו מוצא הוא את עצמו, כביכול, כעין ועדת ערעורים עליונה :-

"בהקשר זה אחזור ואפנה לנקודת המוצא שנזכרה בעניין פרץ, ולפיה בית המשפט אינו יושב כוועדת ערעורים עליונה והקריטריונים להתערבות הם על פי דיני המשפט המינהלי... זהו בדיוק 'הסחף' שמפניו עלינו להישמר. אל לה למומחיותנו (היחסית) בתחום המשפט, לקלקל את השורה, ולקרבנו אל מושא הביקורת השיפוטית יתר על המידה שבה נעביר תחת שבת ביקורתנו בחינות הסכמה במקצועות הרוקחות, הרפואה, האופטומטריה, השמאות, ההנדסה וכיוצא באלה מקצועות ומלאכות. איננו באים בנעלי הגוף המקצועי הסטטוטורי המוסמך, ולא נתערב בתחום מומחיותו שעליו הופקד, אלא אם חרג מסמכותו או שנפל פגם משפטי בעשייתו" [עע"מ 8281/18 לשכת עורכי הדין נ' פומס (11.12.2018)]

על כך חזר בית משפט זה גם לאחרונה, ביחס לעתירות דומות מאוד בטיבן שהופנו כלפי שאלות שנכללו במבחני המשיבות בשנים האחרונות ממש. ראה עת"מ 72723-02-19 באשר בסול נ' לשכת עורכי הדין [(3.4.2019)]; ערעור שהוגש – נדחה]; עת"מ 58612-02-19 רובא טועמה ואח' נ' לשכת עורכי הדין (11.3.2019); עת"מ 37472-06-19 מיטב 19 אהוד לוי ואח' נ' לשכת עורכי הדין (11.3.2019); עת"מ 37472-06-19 מיטב אברהם נ' לשכת עורכי הדין (25.6.2019).

בתי המשפט

עת"מ 21-02-49031
 עת"מ 21-03-61190
עת"מ 21-03-61205

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

- 1
- 2 ב. ועם זאת, צודקים העותרים שבפועל נרשמה נטייה של בתי המשפט, בכללם, גם בית
- 3 המשפט העליון, להיכנס לעבי הקורה ולתת את דעתם, מקום בו נדרש הדבר, ביחס
- 4 לאחדות מהשאלות והתשובות – השווה, למשל, עע"מ 989/15 לשכת עורכי הדין
- 5 ואח' נ' סובח ואח' (13.4.15); עע"מ 941/14 עבדאל רחמן נ' לשכת עורכי הדין ואח'
- 6 (29.4.14).
- 7
- 8 ג. על רקע האמור מצאתי לנכון, קודם שאגש לשאלות הפרטניות, להתייחס לנקודת
- 9 האיזון שתשמש להליך זה. נקודת המוצא היא, אכן, שאין בית משפט זה משמש כעין
- 10 ועדת ערעור עליונה, ובאשר על הפרק הליך מנהלי, משמעות הדברים הינה, שרף
- 11 ההתערבות יוצב בגובה ממש. לשון אחר: לא כל אי בהירות תצדיק התערבות, ולא
- 12 כל מקום, בו, ניתן, אולי, להצביע על אפשרות לתשובה אחרת כלשהי תצדיק
- 13 התערבות. השאיפה היא לקיים את השאלות, להכיר גם במצבים, בהם למרות אי
- 14 בהירות מתונה, קיימת רק תשובה סבירה כשהאחרות שגויות בעליל, ואף שיטת
- 15 האלימינציה, כשמצופה מהנבחן לפסול חלופות שהן שגויות על פניהן, ומצופה ממנו
- 16 להתכנס לתשובה האפשרית היחידה, נתפסת כלגיטימית. מכאן, שלא כל שאלה
- 17 שאינה מושלמת מבחינה משפטית, מבחינת הדרך בה נוסחה, או מבחינת החלופות
- 18 המוצעות בה, בהכרח תיפסל. ועם כל זאת, ככל שניתן יהא לזהות שאלה שיש בה אי
- 19 בהירות ממשית, כזו, שתחושת הצדק תחייב שיקול דעת מתאים, ייתכן שיהא מקום
- 20 לתת לכך ביטוי במסגרת פסק דין זה. נקודת המוצא היא בכלל, לפיו: **"על הנבחן**
- 21 **לבחור את התשובה הנכונה לפי הנוסחה המוצגת בפניו – אחת מתוך ארבע**
- 22 **תשובות"** [עע"מ 6674/17 יונס אסד נ' לשכת עורכי הדין בישראל].
- 23

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

- 1 ולאחר זאת, לשאלות הפרטניות בהן מתמקדת עתירה זאת, ותוצגנה לצד כל שאלה,
 2 התשובות האפשריות מתוכן התבקש כל נבחן לסמן את הנכונה ביותר.
 3
 4 **שאלה 1 - דינוני** .3
 5
 6 א. נוסח השאלה: "לאחר שהורשע בעבירת שוד הגיש שמשון בקשה למשפט חוזר
 7 בעקבות הימצאותה של ראיה חדשה המוכיחה את טענותיו בתיק. במהלך הדיון
 8 בבקשה נפטר שמשון והותיר אחריו את רעייתו דלילה. מה הדין?
 9
 10 א. עם מותו של שמשון תידחה בקשתו.
 11 ב. עם מותו של שמשון תימחק בקשתו.
 12 ג. עם מותו של שמשון ייפסק הליך הדיון בבקשתו.
 13 ד. הבקשה תידון גם לאחר מותו של שמשון.
 14
 15 ב. התשובה הנכונה לשיטת המשיבות – ד', זאת בהסתמך על סעיף 31 לחוק בתי המשפט
 16 (נוסח משולב), התשמ"ד – 1984, כמו גם סעיף 1 לתקנות בתי המשפט (סדרי הדיון
 17 במשפט חוזר), התשי"ז – 1957 וכמו גם סעיף 236 לחוק סדר הדיון הפלילי (נוסח
 18 משולב), התשמ"ב – 1982.
 19
 20 ג. לפי סעיף 32 לעתירת כספי, "החלופה הנכונה, בהתאם להוראות הדיון כמו גם
 21 בהתאם למלל השאלה, הינה חלופה ג', לפיה עם מותו של שמשון ייפסק הליך הדיון
 22 בבקשתו". העותרים מפנים לסעיף 236 לחוק סדר הדיון הפלילי לפיו "נפטר אדם
 23 ייפסק כל הליך פלילי נגדו" וכאמור בסעיף 33 לעתירתם, "גם הליך של בקשה

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 למשפט חוזר הינו הליך פלילי, ומשכך, הרי שעם מותו של שמשון ייפסק הליך הדיון
 2 בבקשתו למשפט חוזר". עוד מוסיפים העותרים ומציינים כי הבקשה להליך החוזר
 3 הוגשה עוד בהיותו של שמשון בחיים, ואולם, הסתמכות המשיבות על סעיף 31 לחוק
 4 בתי המשפט, אינו נכון, שכן, "החוק מתייחס למצב שטרם הוגשה בקשה למשפט
 5 חוזר והוא מאפשר לרעייתו של המורשע שנפטר, לבקש בשמו משפט חוזר", אולם,
 6 הבקשה כאמור, הוגשה עוד בהיותו של שמשון בחיים ורק לאחר מכן הוא נפטר, "אז
 7 הדין הוא בהתאם לסעיף 236 לחסד"פ" [סעיף 39 לעתירתם]. בדיון הוסיף ב"כ
 8 העותרים וטען כי: "...פה הבקשה כבר הוגשה וכאשר אין שום חוק או פסיקה
 9 שאומרים שבאופן אוטומטי ההליך יימשך אחרי פטירתו. אם כבר יש פה משהו
 10 אוטומטי בחוק אחרי שאדם נפטר זה בסעיף 236 לחסד"פ. שזה בדיוק חלופה ג' מה
 11 שאומרת" [עמוד 2, שורות 11-13 לפרוטוקול].

12
 13 ד. כאמור בסעיף 78 לתשובת המשיבות, "השאלה האמורה היא שאלה פשוטה ואין
 14 להוסיף לה הנחות עובדתיות. בשאלה צוין כי מדובר בהליך של בקשה למשפט חוזר
 15 של שמשון שהוא הגיש בטרם פטירתו. משכך ולאור ההגדרה של 'נידון' בהתאם
 16 לתקנות משפט חוזר, אזי נכנסת בנעליו רעייתו של שמשון. סעיף 31(ב) לחוק בתי
 17 המשפט עליו תולים העותרים את יהבם, עוסק בסיטואציה בה הנידון נפטר לפני
 18 שהוא הגיש את הבקשה למשפט חוזר ואז במקרה כזה נדרש כי קרובי משפחתו של
 19 הנידון הם אלו שמבקשים ומגישים במקומו את הבקשה". בדיון הוסיפה ב"כ
 20 המשיבות וטענה כי: "לשאלת בית המשפט האם יש מקרה שתקנה 1 הופעלה
 21 בהקשרים הרלוונטיים בנגזרות של השאלה אני עונה שהבאנו את פסק דין ברנס.
 22 לשאלה האם כרצו ידוע מקרה אחד שזה קרה אני עונה שלא עשינו בדיקה כזו.

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 מבחינתנו אין מניעה. מן הצד השני גם לא הובאה פסיקה שאומרת שאם נפטר אז
 2 ההליך ייפסק" [שם, שורות 19-22].

3
 4 ה. הכרעתנו:

5
 6 הגם שניתן להבין את טענת העותרים, מהווה מוסד 'המשפט החוזר' דין ספציפי
 7 לסדרי הדין הפליליים המקובלים הכלליים. לא בכדי לא מעוגן מוסד זה בחוק סדר
 8 הדין הפלילי, אלא בחוק בתי המשפט [סעיף 31], ולא בכדי התקנות לעניין זה (סדרי
 9 דין במשפט חוזר) נסמכות על חוק בתי המשפט. ואכן, צודקות המשיבות שסעיף 1
 10 לתקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר) הינו דין לעצמו, וכאמור, כל זאת מחוץ
 11 לגדרו של חוק סדר הדין הפלילי. ומכאן לסעיף 1 לתקנות הנ"ל שאכן מאפשר את
 12 קיומו של ההליך גם לאחר מותו של הנידון.

13
 14 ועם כל זאת, אתקשה שלא לתת ביטוי לתחושת אי הנוחות שהיא נחלתי ביחס
 15 לשאלה זו בה נפתחה הבחינה, שעל פניה, עניינה איזוטרי ביותר, שהרי סיטואציה
 16 בה מוגשת בקשה למשפט חוזר ובתקופה הרלוונטית נפטר המבקש וחפצה אשתו
 17 להמשיך את ההליך במקומו, אינה מן השגרתיות. יוזכרו בנקודה זו גם דברי כב'
 18 השופט רובינשטיין בהקשר רלוונטי לעניינינו ולפיהם:-

19
 20 "שאלות איזטוריות שלעתים אין התשובה עליהן ברורה דיה, או קשות
 21 באופן בולט כך שמתני מעט יוכלו להשיב עליהן, עלולות להחטיא את
 22 המטרה גם אם מצויות הן בגדר הסכמות; ואולם, אין פירוש הדבר שבית
 23 המשפט יתערב בהן ככלל, לאחר שנבחנו בפורומים מקצועיים של הלשכה.
 24 אבל אי ההתערבות אינה פוטרת את הלשכה מבחינה עצמית מתמדת"
 25 [בג"ץ 6250/05 איציק לוי נ' לשכת עורכי הדין בישראל (20.10.05)].

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

- 1
- 2 ג. לטענת קבוצת העותרים בעתירת כספי, החלופה הנכונה היא חלופה א' וכאמור
- 3 מסעיף 44 לעתירתם, "בכל הכבוד הראוי, עדיין שגו המשיבות בבחירת החלופה
- 4 הנכונה, כאשר המקור לשגיאתן הינו התעלמותן מהוראת חוק אחרת, אשר
- 5 מתייחסת גם לרכיב המאסר שנפסק על ידי המדינה הזרה, הוא סעיף 10(א) לחוק
- 6 העונשין, התשל"ז... על כן, כאשר אין מחלוקת, כי העבירה של תקיפת בן זוג, הינה
- 7 עבירה שדיני העונשין בישראלים חלים עליה, אזי כי גם את רכיב המאסר שמבקשת
- 8 מריה לאכוף, ניתן לאכוף בנקל באמצעות פנייה של היועץ המשפטי לממשלה".
- 9 לחילופין, טוענים העותרים כאמור בסעיף 47 לעתירתם כי "לאור העובדה כי השאלה
- 10 מתעלמת לחלוטין מהוראת דין ספציפית בנוגע להטלת עונש מאסר במדינה זרה, הרי
- 11 שדינה להיפסל מחמת חוסר סבירות קיצונית". בדיון הוסיף ב"כ העותרים וטען כי:
- 12 "ברגע שמוגשת הבקשה לבית המשפט, בית המשפט מעביר את זה לתגובה. הוא
- 13 יאשר את זה כי עבירה של אלימות במשפחה היא לפי החוק במדינת ישראל ולפי
- 14 החוקים במדינת ישראל 2 הבקשות תאוחדנה" [עמוד 3, שורות 13-15 לפרוטוקול].
- 15
- 16 ד. בתגובתן, עוד הוסיפו המשיבות [סעיף 84 לתגובתן], כי לאור הגדרת פסק חוץ בחוק
- 17 הרלוונטי, ניתן כאמור לכפות על משולם רק את חובתו לשלם פיצויים, אך לא ניתן
- 18 לאכוף עליו את עונש המאסר. בהתייחסן לטענת העותרים לפיה, הוועדה התעלמה
- 19 לכאורה מהוראת סעיף 10(א) לחוק העונשין, מציינות המשיבות כי עמדת העותרים
- 20 הינה שגויה שכן הוראת סעיף 10(א) לחוק העונשין, מסמיכה את היועץ המשפטי
- 21 לממשלה לבקש שיורה כי העונש שהוטל על נאשם מחוץ לישראל יבוצע בישראל.
- 22 במסגרת השאלה האמורה צוין במפורש כי מריה היא זו שפונה לבית המשפט בבקשה
- 23 לאכוף את פסק הדין והנבחנים אף נשאלו באופן מפורש 'האם בקשותיה של מריה

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

1 תיאכפנה'. מכאן, שאין כל רלוונטיות לבקשות שהיועץ המשפטי יכול להגיש, כאשר
 2 בנוסח השאלה צוין במפורש וברחל בתך הקטנה כי מריה היא זו שמבקשת להגיש
 3 בקשה והאם בקשתה של מריה תתקבל. זאת ועוד, בשאלה לא צוין כי הנושא הועבר
 4 ליועץ המשפטי לממשלה והוא זה שיגיש את הבקשה האמורה ולכן, הנבחנים גם לא
 5 היו רשאים להוסיף הנחות עובדתיות שאין להן שום זכר בנוסח השאלה" [סעיפים
 6 89-88 לתשובתן]. בדיון הוסיפה ב"כ המשיבות וטענה כי "לא נאמרה מילה על בקשה
 7 של היועמ"ש לממשלה. השאלה הייתה פשוטה. מריה היא זו שמבקשת ובה השאלה
 8 עוסקת" [שם, שורות 17-18 לפרוטוקול].

9
 10 ה. הכרעתנו :

11
 12 על פני הדברים הדין עם המשיבות. חוק אכיפת פסקי חוץ, שבעניינו מתמקדת שאלה
 13 זו, ורק בעניינו, עוסק בפסקי חוץ אזרחיים. מריה, יכולה היתה לנקוט במהלכים
 14 בזירה האזרחית, אך אין לה כל מעמד לבקשות שיסודן בחוק העונשין. פיצויים
 15 נתפסים אכן כסעד אזרחי. טענות העותרים שמקורן בדיון הפלילי, אינן מתכתבות
 16 כלל עם זכויותיה של מריה, ועם השאלה בדרך בה נוסחה. הטענה – נדחית.

17
 18 5. שאלה 30 - דיוני

19
 20 א. נוסח השאלה: "חייב מחזיק בביתו 3 כלבים גזעיים אשר שווים הכספי גבוה מאוד.
 21 הזוכה מעוניין לעקל אותם. מה הדין?"

22
 23 א. הזוכה רשאי לעקל את הכלבים ללא קשר לשווים הכספי.

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 כתוב בשאלה אנא התעלמו מהוראת השעה ומהקורונה או לא. כתוב מהי הזכות
 2 הבסיסית באופן כללי. כתוב לנו מקרה ספציפי ונכון ליום הבחינה.. יש קורונה ויש
 3 חוק חרוט. עקב הקורונה נתעלם ממנו? [עמוד 3, שורה 20 – עמוד 4, שורה 3
 4 לפרוטוקול].

5
 6 בתגובתך, הוסיפו המשיבות וטענו כי "הוראות סעיף 22 לחוק ההוצאה לפועל ברורות .ד
 7 וקובעות במפורש כי לא ניתן לעקל חיות מחמד (ובענייננו, כלבים) אלא אם כן הם
 8 משמשים לעיסוק בעל אופי מסחרי" [סעיף 94 לתגובתך]. עוד הוסיפו המשיבות וציינו
 9 כי "הוראת השעה שחוקקה בספטמבר 2020 העוסקת באפשרות לנקוט בהליכי
 10 הוצאה לפועל, אינה נוגעת כלל לזכות המהותית של זוכים בהוצאה לפועל להטיל
 11 עיקול כנגד חייבים.. הוראת השעה אך 'מקפאה' את ביצוע העיקול בשל מגיפת
 12 הקורונה והצורך לאפשר מרווח נשימה לחייבים, אך היא לא מבטלת לגמרי את
 13 הוראות חוק ההוצאה לפועל ואת זכויותיהם של זוכים כלפי חייבים. בהתאם לכך,
 14 נקבע במפורש בהוראת השעה כי העיקול יוטל באמצעות רישום על המיטלטלין.
 15 בהתאם לכך, בשאלה עצמה נשאלו הנבחנים מה זכויותיו של הזוכה, קרי מה הוא
 16 רשאי לעקל או לא רשאי לעקל... ברור הוא שהוראת השעה לא מפקיעה את זכויותיו
 17 של זוכה לעקל מיטלטלין מסוימים, אלא היא כאמור מקפאה את ביצוע העיקול
 18 כאשר בכל מקרה העיקול נרשם על המיטלטלין. בנסיבות ענייננו, מבחינת מהות
 19 הזכות של הזוכה, הוא לא רשאי לעקל את הכלבים, אלא אם הם משמשים לעיסוק
 20 בעל אופי מסחרי. ברור הוא שאם הכלבים הללו אכן משמשים לעיסוק מסחרי,
 21 הזוכה היה רשאי להטיל עליהם עיקול והעיקול היה נרשם על הכלבים ומבוצע מיד
 22 בתום הוראת השעה" [סעיפים 98-101 לתגובתך]. בדיון, הוסיפה ב"כ המשיבות
 23 וטענה כי: "זו אי סבירות לפסול את כל השאלה ואין ספק שהיא יכולה להתקיים

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 ושואלת על הזכויות והמהות של העיקול ולא על מועד הביצוע" [עמוד 4 לפרוטוקול,
 2 שורות 9-10].

3
 4 ה. הכרעתנו:

5
 6 ייתכן, שטוב היה למשיבות, אילו דאגו להסיר ספקות, שלא לפי 'צוי הקורונה' יש
 7 לשקול את הדברים. ואולם, די בשכל ישר כדי להבין שלא נועדה הבחינה לבחון
 8 כשירות לעריכת דין בימי הקורונה, שברור היה שיגיעו אלה לסיומם בפרק זמן סביר
 9 וסמוך יחסית, וגם העותרים חפצים ברשיון שישימש אותם הרבה לאחר שהקורונה
 10 כבר תהפוך לפרק בספרי ההיסטוריה. ויותר מכך. בחנתי את החלופות השונות גם
 11 באספקלריה של טענת העותרים. ברם, אין בנמצא אף חלופה שניתן לומר עליה,
 12 שנכון היה לבחור בה על רקע צוי הקורונה. די בכך כדי לדחות את טענת העותרים.
 13 ומשעזבנו את טענות הקורונה, פשיטא, שהדין לצד המשיבות, ואף תשובתן לימי
 14 הקורונה, שלא בכדי הבאתי את עיקריה, נכונה. אשר לטענת המשיבות בהקשר זה,
 15 בתשובתן לעתירה, שבבסיסה האבחנה בין עיקול מיטלטלין לבין עיקול ברישום של
 16 מיטלטלין, ניכר שפנו המשיבות לתשובה דחוקה בהרבה ממה שמתחייב מהשכל
 17 הישר, כשעל הפרק שאלה שהוכוונה לסעיף 22 הנ"ל, ולא לתקופת הקורונה. לחלוטין
 18 לא ברור מדוע דחקו עצמן המשיבות לפינה זו, רק כדי לנסות ולהתמודד עם טענות
 19 – הקורונה. ואם בכל זאת נפנה לדרך בה ביקשו המשיבות להצדיק את טענתן, כי אז
 20 נדרש להעיר, שאם בכלל, הרי ייתכן שטוב היו עושות המשיבות אילו משקף היה
 21 נוסח השאלה בדרך כלשהי את האבחנה המושגית בין רישום בעיקול לבין עיקול.
 22 סיכום הדיון בשאלה זו במסקנתי, שנכונה עמדת המשיבות, אם גם לא מטעמיהן,
 23 לפחות כפי שפירטו זאת בתשובתן התמוהה, שפנתה לאבחנה בין רישום עיקול לבין

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

1 עיקול, מקום בו אין לכך כל ביטוי בשאלה עצמה. בפשטות הדברים על הפרק שאלה
 2 שנועדה לבחון את היכרותו של הנבחן עם סעיף 22 לחוק ההוצל"פ. זהו כל עניינה של
 3 שאלה זו, החלופות המוצעות מתיישבות עם מטרה זו, ולטעמי, די בכך. טענת
 4 העותרים – נדחית.

5

6 **שאלה 33 - דיוני** .6

7

8 א. נוסח השאלה: "בתיק פלילי המתנהל בבית המשפט המחוזי בירושלים הוקלט
 9 הדיון בהוראת בית המשפט, שאף קבע כי ההקלטות יהוו את פרוטוקול הדיון. בעלי
 10 הדיון מבקשים להסתמך על האמור בפרוטוקול. מה הדיון?"

11

12 א. הפרוטוקול המוקלט משמש ראיה חותכת למהלך המשפט.
 13 ב. הפרוטוקול המוקלט משמש ראיה לכאורה למהלך המשפט.
 14 ג. הפרוטוקול המוקלט אינו משמש כלל כראיה למהלך המשפט. פרוטוקול
 15 חייב להיעשות בכתב.
 16 ד. הפרוטוקול בצירוף תמליל ההקלטה בלבד, לאחר שאושרו בידי בית
 17 המשפט, משמשים ראויה חותכת למהלך המשפט."

18

19 ב. התשובה הנכונה לשיטת המשיבות הינה חלופה ב', בהתאם לקבוע בסעיף 139 לחוק
 20 סדר הדיון הפלילי.

21

22 ג. לטענת קבוצת העותרים בעתירת כספי כאמור מסעיף 60 לעתירתם, "מניסוח
 23 השאלה עולה, כי אין עסקינן בפרוטוקול בכתב, אלא בהקלטה של הדיון, מבלי שיש

בתי המשפט

עת"מ 21-02-49031
 עת"מ 21-03-61190
עת"מ 21-03-61205

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 בצידה תמלול כתוב של ההקלטה... מצב דברים שכזה מראש נוגד את הוראות הדין,
 2 לפיו פרוטוקול חייב להיות כתוב, או במילים אחרות, אין הוא יכול להיות בקובץ
 3 אודיו (הקלטה) בלבד". בתמיכה לטענתם זו, לפיה פרוטוקול "חייב להיות כתוב"
 4 מפנים העותרים, בין השאר, לסעיף 68ב(ג) לחוק בתי המשפט, סעיף 68א(ד) לחוק
 5 בתי המשפט, סעיף 134(ב) לחסד"פ, סעיף 135 לחסד"פ ולסעיף 138 לחסד"פ. לטענת
 6 העותרים, "כל השאלה (בגינה אף חלופה אינה נכונה כמובן) בניסוחה הנוכחי, מהווה
 7 מעשה מנהלי אשר חורג ממתחם הסבירות ובאופן קיצוני" [סעיף 62 לעתירה].
 8 קבוצת העותרים בעתירת בלינדר מצטרפת לטיעונים אלה [סעיפים 37-44
 9 לעתירתם], תוך שהוסיפה כי "התערבותו של בית המשפט בשאלה דן מן הטעם של
 10 חוסר סבירות באופן ניסוחה עומד במבחן העזר שנקבע בעניין יונס אסד, ומן
 11 המקרים של פגם בשיקול הדעת המנהלי אשר בא לידי ביטוי בניסוח לקוי של שאלה
 12 זו, ואשר הוביל למצב שבו אף תשובה מן החלופות המוצעות אינה נכונה" [סעיף 43
 13 לעתירתם]. במהלך הדיון טענו ב"כ עתירת כספי ועתירת בלינדר, שניהם, שיתכן וגם
 14 חלופה ג' עשויה היתה להיות נכונה – ראה בעמוד 5 שורה 3 ומשורה 7 לפרוטוקול
 15 הדיון וגם לכך אתייחס. עוד הוסיפו ב"כ העותרים כי "אותו דין שמתבססים עליו
 16 כתשובה בעתירה לא צורף לקובץ הסימוכין. אני מפנה לנספח ב' בעתירה שלנו שם
 17 אפשר לראות את הסימוכין. כשאנחנו מגישים עררים אלו הסעיפים שעליהם אני
 18 מבסס את התשובה שלי ואם העררים לא יתקבלו באפשרותכם להגיש עתירה. היום
 19 אנחנו מגישים עתירה ו-4 ימים לפני הדיון מבקשים להגיש סימוכין חדשים" [עמוד
 20 5, שורות 9-13 לפרוטוקול]. לקראת גמר התייחסותו לשאלה זו, הוסיף עו"ד טסלר
 21 וטען כי "אני מסכים עם זה שהסימוכין לא רשימה ממצה, זו פעם ראשונה שאנחנו
 22 דנים בסוגיה כזו" [עמוד 6, שורות 4-5 לפרוטוקול].
 23

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

- 1 ד. ביחס לטענות אלה, עוד הוסיפו המשיבות בסעיפים 111-112 לתגובתן, כי -
- 2 "העותרים מתעלמים מכך שהשאלה האמורה שנשאלה בבחינה עוסקת בהליך פלילי
- 3 משכך, ההוראות בדבר אופן ניהול פרוטוקול הדיון בתיק פלילי נמצאות בחסד"פ..
- 4 הניסיון של העותרים להסתמך על הוראת סעיף 68ב' לחוק בתי המשפט, שגוי ואינו
- 5 רלוונטי, כאשר סעיף זה בחוק בתי המשפט חל על הליכים אזרחיים והוא עוסק בכלל
- 6 במקרה בו בעל דין מבקש להקליט את הדיון על חשבוננו". המשיבות עוד הוסיפו כי
- 7 מלשון סעיף 135 לחסד"פ אליו אף הפנו העותרים, נקבע במפורש כי פרוטוקול יכול
- 8 להירשם גם במכשיר הקלטה והכל כפי שיקבע בית המשפט ו"בענייננו צוין בשאלה
- 9 במפורש כי הדיון הוקלט בהוראת בית המשפט. זאת ועוד. בשאלה אף צוין במפורש
- 10 שבית המשפט קבע שההקלטות יהוו את פרוטוקול הדיון" [סעיף 114 לתגובתן].
- 11 במהלך הדיון הוסיפה ב"כ המשיבות כי: "אני מפנה לכותרת של הצעות לסימוכין.
- 12 כתוב שמדובר בהצעות לסימוכין, כלומר שהוועדה יכולה להגיד מראש מה התשובה
- 13 הנכונה ולהפנות לסעיף העיקרי שהיא חושבת שהתשובה נמצאת בו. אנחנו לא
- 14 יכולים להעלות את כל הטענות שנבחנו מעלים ולהפנות אותם לעוד סעיף שסותר
- 15 את הטענה שלהם" [עמוד 5, משורה 21 – עמוד 6 שורה 2 לפרוטוקול].
- 16
- 17 ה. הכרעתנו:
- 18
- 19 על הפרק שאלה המתייחסת לסעיף ברור וחד בחקיקה ראשית, הוא סעיף 139 לחוק
- 20 סדר הדין הפלילי, הקובע במפורש שישמש הפרוטוקול ראייה לכאורה למהלך
- 21 המשפט. אף צודקות המשיבות בהדגישן, שגם על פי נוסח השאלה ברור, שבהליך
- 22 פלילי עסקינן, ומכאן, שההוראות הנוגעות להליך זה מעוגנות בחסד"פ. בתוך כך
- 23 אזכיר שעל פי סעיף 135 לחוק סדר הדין הפלילי, גם הקלטה היא בבחינת רישום

בתי המשפט

עת"מ 21-02-49031
 עת"מ 21-03-61190
עת"מ 21-03-61205

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

1 פרוטוקול. ומאחר ונערך פרוטוקול בדרך של הקלטה שדינה כדין פרוטוקול שנרשם,
 2 וזאת על פי סעיף 135 הנ"ל, מגיעים אנו עד מהרה לסעיף 139 לחוק הקובע במפורש
 3 כי - "פרוטוקול ישמש ראיה לכאורה למהלך המשפט". אשר לחלופה ג' שבה
 4 מצדדים העותרים – על פניה, אין היא נכונה: הרישא לחלופה זו שגויה, כי פרוטוקול
 5 הוא לבטח ראיה לכאורה, והסיפא שגויה גם היא, שכן סעיף 135 רואה בהקלטה זו
 6 פרוטוקול שנרשם. לסיכום, בהינתן שאלה המתייחסת לסעיף חוק מפורש וברור
 7 הנכלל בחומר הבחינה, תוך הבהרה בנוסח השאלה, שעניינה דווקא בהליך פלילי,
 8 וממילא יש לפנות לחוק סדר הדין הפלילי, על הפרק שאלה שברור לכל מי שמכיר
 9 סעיף זה, מהי התשובה המתבקשת. דיון נוסף שהתפתח בין הצדדים נובע מגליון
 10 הסימוכין למסמך התשובות הנכונות שהעבר לאחר הבחינה לנבחנים. ביחס אליו
 11 מקובלת עלי עמדת המשיבות שצוין בו ש"אין בהצעות אלה כדי למצות את הסימוכין
 12 האפשריים". הטענה – נדחית.

7. שאלה 35 – דיוני

13
 14
 15
 16 א. נוסח השאלה - "זוהיר קיבל לטובתו פסק דין כספי באינדונזיה כלפי רשיד. נכסיו
 17 של רשיד נמצאים בישראל, לכן זוהיר פנה לבית המשפט בישראל בבקשה להכריז
 18 על פסק החוץ כפסק אכיף. לפי הדין האינדונזי, אין אוכפים באינדונזיה פסקים של
 19 בתי המשפט בישראל. מה הדין?"

20
 21 א. בית המשפט אינו רשאי בשום מקרה להכריז על פסק החוץ כפסק אכיף,
 22 גם אם מתקיימים בו כל יתר התנאים להכרזה עליו כפסק אכיף.

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

- 1 ד. נימוקי המשיבות שפורטו החל מסעיף 102 לתשובתן הינן, כי החרוג לכלל ההדדיות
 2 מעוגן בסעיף 4(ב) לחוק אכיפת פסקי חוץ, ולפי נתוני השאלה, באשר לפי הדין
 3 האינדונזי לא אוכפים פסקי דין של בתי המשפט בישראל, משלא מתקיימת דרישת
 4 ההדדיות, נדרשת בקשת היועץ המשפטי ולא הסכמתו.
 5
 6 ה. הכרעתנו: 6
 7
 8 על פני הדברים, הדין עם המשיבות. בהינתן א-סימטריה בין המדינות, בהעדר
 9 ההדדיות, הרי על פי החוק, היועץ המשפטי לממשלה הוא זה שאמור לבקש את אכיפת
 10 פסק החוץ, ולא כפי טענת העותר, וכפי שמשמע לכאורה מתשובה ג', שטעון הדבר
 11 רק את הסכמת היועץ: אמור היועץ להיות המבקש ולא רק מי שמסכים, והחוק,
 12 בנקודה זו, ברור ומצדד בעמדת המשיבות. אודה, שלא ברור כל הבסיס לטענות ביחס
 13 לשאלה זו: החוק והגיונו – ברורים. הטענה ביחס לשאלה זו – נדחית.
 14
 15 8. שאלה 36 - דיוני
 16
 17 א. נוסח השאלה: "לחייב מחשב אישי בבית אשר משמש לצרכיו הפרטיים ושווי
 18 5,000 ₪. האם הזוכה רשאי לעקלו?"
 19
 20 א. כן, הזוכה רשאי להטיל עיקול על המחשב, אבל ניתן להוציא את המחשב
 21 מדירתו של החייב רק לאחר חלוף 10 ימים ממועד הטלת העיקול.
 22 ב. לא, מחשב אישי אחד של החייב מוגן עד שווי של 10,000 ₪.

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

- 1 ג. לא, מחשב אישי אחד של החייב לא ניתן לעיקול וזאת ללא קשר לשוויון
 2 המוערך.
- 3 ד. כן, הזוכה רשאי להטיל עיקול על המחשב בכפוף לכך שתוך 10 ימים ממועד
 4 הודעת העיקול החייב יוכל להשיג מחשב חלופי".
- 5
- 6 ב. התשובה הנכונה לשיטת המשיבות היא חלופה א', זאת בהסתמך על סעיף 22 לחוק
 7 ההוצאה לפועל; התוספת החמישית לחוק; תקנות 41 א ו – 50 לתקנות ההוצאה
 8 לפועל והתוספת השלישית לתקנות.
- 9
- 10 ג. טענת קבוצת העותרים בעתירת כספי וכאמור בסעיף 65 לעתירתם, דינה של שאלה
 11 זו להיפסל, תוך הפנייתם להוראת השעה בחוק ההוצאה לפועל (נגיף הקורונה החדש
 12 – תיקון מס' 68 והוראת שעה), תשפ"א – 2020.
- 13
- 14 ד. לטענת המשיבות, מאחר שהמחשב של החייב הוא מחשב אישי ולא כזה המשמש
 15 לצורך פרנסתו, אזי לכאורה ניתן לעקל את המחשב, "ואולם, סעיף 22(7) לחוק
 16 ההוצאה לפועל, מאפשר לבחור פריט אחד מכמה סוגי מיטלטלין המפורטים בתוספת
 17 החמישית לחוק, הדרוש לחייב ולבני משפחתו ובלבד ששווי המוערך אינו עולה על
 18 סכום שנקבע בתקנות. התוספת החמישית אכן מונה מחשב אישי כפריט שדרוש
 19 לחייב ולבני משפחתו, אך בהתאם לתקנות ההוצאה לפועל השווי המוערך של מחשב
 20 אישי שפטור מעיקול לפי סעיף 22(7) לחוק ההוצאה לפועל הוא 1,000 ₪ בלבד.
 21 בשאלה נמסר לנבחנים ששווי של המחשב האישי הוא 5,000 ₪ ולכן ניתן לעקלו.
 22 מאחר שניתן לעקל את המחשב של החייב, יש להפנות גם לסעיף 50 לתקנות ההוצאה
 23 לפועל, הקובע כי יש ליתן לחייב או למחזיק במחשב הודעה בכתב שעליו למחוק תוך

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

1 10 ימים את כל המידע המצוי במחשב וכי ניתן יהיה להוציא את המחשב מחצרי
 2 החייב רק לאחר שחלפו 10 ימים מיום הטלת העיקול [סעיפים 120-121 לתגובתן].
 3 בהתייחסותן להוראת השעה אליה הפנו העותרים, טענו המשיבות כי הוראת השעה
 4 אינה מבטלת את זכותם של זוכים בהוצאה לפועל להטיל עיקול וכי הוראת השעה
 5 אך מקפיאה את ביצוע העיקול וכלשונן: "בשאלה עצמה נשאלו הנבחנים האם הזוכה
 6 רשאי לעקל את המחשב. ברור הוא שהוראת השעה לא מפקיעה את זכויותיו של זוכה
 7 לעקל את המחשב, היא כאמור רק מקפיאה את ביצוע העיקול, כאשר בכל מקרה
 8 העיקול נרשם על המחשב... גם אם היה ממש בטענות העותרים, לא היה בכך כדי
 9 לשנות דבר שהרי ממילא פקעה הוראת השעה במועד הוצאת המחשב גם לשיטתם"
 10 [סעיפים 127-129 לתגובתן].

11

12 ה. הכרעתנו:

13

14 שאלה זו, גם אם פרטיה שונים, מכוונת לאותו דיון שבמוקד שאלה 30 בחלק הדיוני.
 15 בשינויים המחויבים, תקף, אפוא, האמור בסעיף המתייחס לשאלה 30 בחלק הדיוני
 16 גם לשאלה זו, המתייחסת גם היא, לסעיף 22 לחוק ההוצאה לפועל. הטענה – נדחית.

17

18 9. שאלה 8 - מהותי

19

20 א. נוסח השאלה: "משה ורונית היו נשואים שנים רבות. נולדו להם 3 ילדים והם כיום
 21 בגירים. משה התאלמן ועבר לגור עם בת זוגו הרווקה, יעל, תוך ניהול משק בית
 22 משותף. ילדיו הזהירוהו כי ידועה בציבור יורשת כבת זוג. אשר על כן מסר לילדיו
 23 מכתב (שאינו צוואה) ובו גילה את דעתו כי אין הוא רוצה או מתכוון שיעל תירשהו

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 ו/או מחוות אחרות". העותרים מוסיפים וטוענים כי דווקא ההפך הוא הנכון, ומנתוני
 2 השאלה יש אינדיקציות שאין המדובר כאן על זוגיות המשקפת 'חיי משפחה', והכתב
 3 שהשאיר משה, הוא הראיה לכך, זאת בנוסף למשך הזוגיות הקצרה שהיתה בין בני
 4 הזוג (כשנה), וכי על פי הפסיקה, פרק זמן קצר שכזה "אינו עומד במבחני הפסיקה
 5 להכרה כידועים בציבור" [סעיף 75 לעתירה]. לחלופין טענו העותרים בסעיף 82
 6 לעתירתם כי דווקא חלופה א' היא החלופה הנכונה שכן על פי סעיף 25(א) לחוק
 7 הירושה, גם אם המכתב אינו עומד בדרישות הצורניות הנדרשות כצוואה, "לבית
 8 המשפט קיימת האפשרות (בדין) להכריז על המכתב של משה כצוואה בכתב, לכל
 9 דבר ועניין". בדיון הוסיפו ב"כ העותרים וטענו כי: "זה בדיוק המקרים, במיוחד
 10 בסכסוכים משפחתיים, וכלן כשיש חלופה שאומרת שזה תלוי בשיקול הדעת של בית
 11 המשפט היא הנכונה ביותר" [עמוד 7, שורות 4-6 לפרוטוקול].

12
 13 ד. בתשובתן, הוסיפו המשיבות בסעיף 138 כדלהלן: "בשאלה צוין במפורש כי משה עבר
 14 לגור עם בתו זוגו, קרי, צוין במפורש כי משה ויעל הם בני זוג. כאמור, בשאלה גם
 15 צוין במפורש כי מעבר להיותה של יעל בת זוגו של משה, מעבר למגורים המשותפים,
 16 משה ויעל גם ניהלו משק בית משותף. כמוכן שמדובר בניהול של חיי משפחה ומשק
 17 בית משותף ולא ברור מה עוד מבקשים העותרים שהשאלה תוסיף ותציין בעניין זה".
 18 אשר לפסק הדין אשר אוזכר על ידי העותרים בעתירתם [ע"א 621/69 קרול נסיס נ'
 19 קוינה יוסטר, פ"ד (כד) 617, 619] טוענות המשיבות כי בפסק דין זה נקבעה הגדרה
 20 למונח 'חיי משפחה' ('חיי אישיות כבעל ואשה וניהול משק בית משותף'), וכי המדובר
 21 בהגדרה שונה מזו שטוענים לה העותרים. אשר לפרק הזמן המינימלי הדרוש לצורך
 22 הגדרת בני זוג כחיי משפחה, מפנות המשיבות לפס"ד נסיס הנ"ל, שם נקבע כי גם
 23 תקופה קצרה משנה בהרבה, מספקת לגבי ההגדרה והעיקר הוא בקשר בין בני הזוג

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 [סעיף 141 לתשובתן]. אשר לטענת העותרים כי בסמכותו של בית המשפט לבחון את
 2 המסמך ולהכריז כי הינו צוואה בכתב, "הרי שטענה זו לא רק שאינה עולה בקנה
 3 אחד עם נוסח השאלה אלא אף סותרת אותו מפורשות. בנוסח השאלה, הובהר
 4 לנבחנים מפורשות ומספר פעמים כי משה 'מסר לילדיו מכתב (שאינו צוואה)'. כן
 5 הובהר כי 'לאחר שנה נפטר משה ללא צוואה'. הנה כי כן, הובהר לנבחנים מספר
 6 פעמים כי אין לראות במכתבו של משה כצוואה ועל כן היו הנבחנים צריכים
 7 להתייחס לשאלה כפשוטה ולפתור אותה בהתאם לעובדות שניתנו במסגרתה (מבלי
 8 להוסיף עובדות או לשנות אותן). למעלה מן הצורך יצוין כי סעיף 25 לחוק הירושה,
 9 אליו מפנים העותרים, עוסק בצוואה שנפלו בה פגמים מסוימים ובית המשפט מוסמך
 10 לקיימה חרף הפגמים שנפלו בה. בענייננו, לא מדובר בצוואה שנפלו בה פגמים אלא
 11 במכתב שהובהר שוב ושוב בנוסח השאלה שהוא אינו מהווה צוואה" [סעיפים 144-
 12 143 לתשובתן].

13

14

ה. הכרעתנו:

15

16 אין טענת העותרים ברורה כלל ועיקר. נתוני השאלה מקרינים במישרין לסעיף 55
 17 לחוק הירושה, ולמעשה, על הפרק שאלה ישירה וברורה שהתשובה לה מצויה בסעיף
 18 זה. אשר לטענה שלא ניתן להסיק מנוסח השאלה על קיומם של חיי משפחה, די
 19 שאפנה בשנית לנוסח השאלה המציין במפורש שהאלמן עבר לגור עם בת זוגו, תוך
 20 ניהול משק בית משותף. מה צריך יותר מזה? דומני, אפוא, שאין בטענה זו דבר. אשר
 21 לטענה המפנה לסעיף 25 לחוק הירושה, לפיו נתונה לבית המשפט סמכות להכיר
 22 במכתב כצוואה – די לעיין בארבעת התשובות המוצעות כדי להיווכח, שאין זה כלל
 23 מוקד השאלה אלא תוקף מערכת היחסים בין בני הזוג [התשובות אינן מתייחסות

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

1 כלל למכתב אלא אך ורק למערכת היחסים, ומכאן שברור שאין על הפרק אלא נסיון
 2 מצד העותרים, שאינו במקומו, לחתור לתשובה אפשרית שמחוץ לגדרי השאלה
 3 והתשובות המוצעות]. ואשר לע"א 621/69 קרול נסיס נ' קוינה יוטסר הנזכר בטענות
 4 העותרים, על הפרק פסק דין שניתן לפני כיוכל שנים, הקשרו אחר, עניינו בהגדרת
 5 'חיי משפחה', ובכל מקרה, הגדרת פסק הדין את המושג 'חיי משפחה' אינם סותרים
 6 את נתוני השאלה שצוטטו לעיל. הטענה – נדחית.

10. שאלה 15 - מהותי

10 א. נוסח השאלה: "בספר החוקים הישראלי מופיעות עבירות פליליות שנחקקו בשנת
 11 1951, אשר נוסחן הוא: הפוגע במזיד בעץ פרי, דינו – מאסר חמש שנים; הפוגע
 12 בהתרשלות בעץ פרי – דינו מאסר ארבע שנים. הפוגע בעץ נוי, דינו – מאסר ארבע
 13 שנים; המנסה לפגוע בעץ נוי, דינו – מאסר. בשנת 2020 נכנס לתוקפו חוק מתקן
 14 שהתייחס לעבירות אלה, אשר נוסחו הוא: בסעיף 1 תמחק המילה 'במזיד'.
 15 לאחר כניסתו לתוקף של החוק המתקן פגעה ורד בכוונה בעץ נוי, אך היא הייתה
 16 בטוחה שזהו עץ פרי, וחיה פגעה בכוונה בעץ פרי, אך היא הייתה בטוחה שזהו עץ
 17 נוי. כל אדם סביר היה יודע להבחין בין עץ פרי ועץ נוי בנסיבות העניין, אך ורד וחיה
 18 לא ידעו. מהו העונש המרבי שניתן להטיל על ורד ועל חיה?

- 19
 20 א. על ורד ניתן להטיל 4 שנות מאסר ועל חיה ניתן להטיל 5 שנות מאסר.
 21 ב. על ורד ניתן להטיל 5 שנות מאסר ועל חיה ניתן להטיל 4 שנות מאסר.
 22 ג. על ורד ועל חיה ניתן להטיל 4 שנות מאסר כל אחת.
 23 ד. ורד וחיה פטורות מאחריות פלילית.

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

- 1 שדימה אותו, קרי – לא ניתן להטיל על חיה עונש בגין פגיעה בעץ פרי, אלא היא תישא
- 2 באחריות פלילית על מצב הדברים אותו דימתה – פגיעה בעץ נוי ומשכך העונש המרבי
- 3 שניתן להטיל על חיה עומד על 4 שנות מאסר. לגבי ורד – היא פגעה מבחינה עובדתית
- 4 בעץ נוי שהעונש על פגיעה זו הוא 4 שנים אבל רצתה לפגוע בעץ פרי שהעונש על פגיעה
- 5 זו הוא 5 שנים. למעשה, לורד היתה כוונה לפגוע בעץ פרי ולכן היא ניסתה לפגוע בעץ
- 6 פרי, אך טעתה בזיהוי העץ. במצב דברים זה העונש המרבי שניתן לגזור על ורד הוא
- 7 5 שנות מאסר. תשובה זו עולה בין משום שניתן לייחס לורד ניסיון לפגיעה בעץ פרי
- 8 בשל הטעות במצב הדברים, כאשר הניסיון לא צלח לאור הטעות בזיהוי העץ. במצב
- 9 זה, מאחר שהעונש על עבירת הניסיון כמוהו כעונש על העבירה המשולמת [סעיף 34ד'
- 10 לחוק העונשין], ניתן להטיל על ורד עונש בגין ניסיון לפגיעה בעץ פרי, העומד על 5
- 11 שנות מאסר... לחילופין, ולאותה תוצאה בדיוק, נגיע גם במקרה שבו הטעות
- 12 העובדתית של ורד בזיהוי סוג העץ, יכולה לפעול גם 'כחרב פיפיות' כך שהדבר יכול
- 13 לבסס אחריות פלילית חמורה יותר – קרי, בעבירת הפגיעה בעץ פרי... כך או כך, גם
- 14 אם נלך לפי עבירת הניסיון או לפי העמדה שהטעות העובדתית יכול לפעול כחרב
- 15 פיפיות, העונש המרבי שניתן להטיל על ורד עומד על 5 שנות מאסר". בהתייחסן
- 16 לטענת העותרים בעתירת בלינדר כי הסייג של 'טעות במצב הדברים' אינו יכול לשמש
- 17 מקור להטלת אחריות מוגברת או מקור להחמרת הענישה כלפי ורד, טוענים ב"כ
- 18 המשיבות כי "במסגרת השאלה האמורה נשאלו הנבחנים 'מה העונש המרבי שניתן
- 19 להטיל על ורד ועל חיה', כלומר – ייתכן שניתן להטיל על ורד עונש של 4 שנות מאסר
- 20 (פגיעה בעץ נוי), אך בהתאם לשאלה שנשאלה, העונש המרבי שניתן להטיל עליה הוא
- 21 5 שנות מאסר וזאת בגין ניסיון לפגיעה בעץ פרי או פגיעה בעץ פרי". בדיון הוסיפה
- 22 ב"כ המשיבות וטענה, כי: "בחלופות חברי אומר שאפשר להטיל על חיה עונש של עד
- 23 5 שנים, העונש המרבי, בחלופות של השאלה אין אפשרות כזאת. הוועדה לא רצתה

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 לבלבל את הנבחנים מעבר לשאלה שהיא באמת אחת היותר קשות שהיו בבחינה"
 2 [עמוד 8, שורות 4-6 לפרוטוקול].

3

4 ה. הכרעתנו:

5

6 ייתכן שבנוסח השאלה יש במעט כדי לבלבל וייתכן שאת הרצון לברר את שליטת
 7 הנבחן במשמעות סעיף 34 לחוק העונשין, ניתן היה לעשות בדרך פשוטה יותר.
 8 ואולם, בסופו של דבר, נתוני השאלה מצביעים בבירור על מטרתה לדון בשאלת הדין
 9 במצב של טעות במצב הדברים, וזאת כשעל הפרק, סיטואציה ביחס לורד וחיה,
 10 שביצעו שתיהן, עבירת כוונה. על פי נתוני השאלה התכוונה ורד לפגוע בעץ פרי
 11 שהעונש המרבי עליו הינו 5 שנות מאסר [גם אם טעתה], והתכוונה חיה לפגוע בעץ
 12 נוי שהעונש המרבי עליו הינו 4 שנות מאסר [גם אם טעתה]. מכאן שצודקות המשיבות
 13 שהחלופה האפשרית הינה תשובה ב', והיא בלבד. ומעבר לכך, למעט הבנתי את
 14 העותרים שהתבלבלו, אין הטענה ברורה. טענת העותרים שטעות במצב הדברים
 15 אינה יכולה לשמש מקור לאחריות מוגברת, אינה ברורה כלל ועיקר, באשר סעיף
 16 34 אומר את דברו ברורות ומפורשות. די להכירו כדי לענות נכונה על שאלה זו.
 17 בתוך כך יוער, שייתכן ובטענות הצדדים, לרבות אלו שפורטו במהלך הדיון, נעשה
 18 שלא כהלכה הן מצד העותרים והן מצד המשיבות. אשר לעותרים בעתירת בלינדר,
 19 נטען שיש בשאלה משום טעות בשל כך שלא ייתכן שיטען הסנגור ביחס לורד טענה
 20 שרק עלולה לפגוע בה בשל כך שיועמד עונשה על 5 שנים הגם שפגעה בעץ נוי, ואולם
 21 אין טענה זו ברורה, באשר על הפרק מלכתחילה שאלה בדין מהותי שנועדה לחדד
 22 את הסוגיה של טעות במצב דברים, ולא בשיקוליו של סנגור עסקין; ואשר למשיבות,
 23 טענו גם הן שלא כהלכה כשביקשו לנסות ולנמק את עמדתן על בסיס דיון בעונש

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

1 ההולם לעבירת נסיון. גם אם מבין אני מהיכן הגיעו המשיבות לטענתן זו, הרי, אין
 2 הנסיון נזכר כלל בשאלה, ויאה היה למשיבות, אילו נמנעות היו מלנסות להצדיק את
 3 עמדתן באמצעות טענות מכיוון שאינו ענייני כלל לשאלה שבמוקד הדין. דיון לגופה
 4 של שאלה, די היה בו. ואולם, בסופו של דבר, על הפרק שאלה ברורה במהותה, גם
 5 אם בדרך הצגתה היה במעט כדי לבלבל, שביקשה לבחון את הבנת הנבחן ביחס לדין
 6 המהותי, כשעל הפרק טעות במצד דברים בעבירת כוונה, וזאת על יסוד סעיף 34 יח
 7 לחוק העונשין. הטענה – נדחית.

8

9

11. שאלה 19 – מהותי

10

11 א. נוסח השאלה: "עו"ד קרמי משמש כעורך דין של חברה העוסקת בתחום מכשור
 12 רפואי. לימים התעורר סכסוך בין בעלי מניות המיעוט בחברה לבין החברה ובעלי
 13 מניות הרוב בה. בעלי מניות המיעוט שכרו עורך דין והגישו תביעה לבית המשפט
 14 בטענת קיפוח. עו"ד קרמי נענה לבקשת החברה ובעלי מניות הרוב בה והסכים
 15 לייצגם במסגרת ההליך המשפטי האמור. מה הדין?"

16

17 א. עו"ד קרמי רשאי לייצג בהליך המשפטי את החברה, אך אינו רשאי לייצג
 18 את בעלי מניות הרוב בה.

19

20 ב. עו"ד קרמי אינו רשאי לייצג את החברה ואינו רשאי לייצג את בעלי מניות
 הרוב בה במסגרת ההליך האמור.

21

22 ג. עו"ד קרמי רשאי לייצג את בעלי מניות הרוב בחברה, אך אינו רשאי לייצג
 את החברה.

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

- 1 ד. עו"ד קרמי רשאי לייצג את החברה וכן רשאי לייצג את בעלי מניות הרוב
 2 בה בהליך המשפטי האמור.
 3
- 4 ב. התשובה הנכונה לשיטת המשיבות הינה חלופה א', זאת בהתאם לקבוע בכלל 14
 5 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), התשמ"ו – 1986 וגם בהסתמך על אותה
 6 החלטת וועדת אתיקה שמציין גם העותר.
 7
- 8 ג. לטענות העותר אבו ארקה, כאמור בסעיף 16 לעתירתו, "שאלת ייצוג החברה, או מי
 9 מבעלי מניותיה, בסכסוך, בין בעלי המניות ו/או בין החברה, לבין בעלי המניות,
 10 קיבלה תשובה בהחלטותיה של וועדת האתיקה, של לשכת עורכי הדין" ולשיטתו של
 11 המערער, חלופה ב', היא החלופה הנכונה. גם לשיטת קבוצת העותרים בעתירת כספי,
 12 חלופה ב' היא החלופה הנכונה [סעיף 85 לעתירתם]. בדיון אף הוסיף עו"ד ותד וטען
 13 כי: "מתמחה שקורא את החלטת ועדת האתיקה קורא באופן פשוט שאסור לו לייצג
 14 הן את החברה, המילה הן היא מאוד חשובה וזה לא סתם החלטה" [עמוד 9, שורות
 15 5-4 לפרוטוקול].
 16
- 17 ד. טענת המשיבות שפורטה החל מסעיף 75 לתשובתן מסתמכת על סעיף 14 (א) לכללי
 18 לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), התשמ"ו – 1986 שלשונו: "לא ייצג עורך דין
 19 לקוח, לא יקבל על עצמו לייצגו ולא ימשיך בייצוגו, אם קיים חשש שלא יוכל למלא
 20 את חובתו המקצועית כלפיו, בשל עניין אישי שלו, או בשל התחייבות או חובת
 21 נאמנות שיש לו כלפי אחר או בשל עומס עבודה או בשל סיבה דומה אחרת". מכאן,
 22 שקיים חשש כי עורך הדין לא יוכל למלא את חובתו המקצועית לבעלי מניות הרוב,
 23 בשל חובת הנאמנות שיש לו כלפי החברה. עוד מוסיפות המשיבות וטוענות כי

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

1 בהתאם לסעיף 14(ב) לכללי לשכת עורכי הדין, החברה ובעלי מניות הרוב יכולים
 2 להיחשב גם כבעלי אינטרסים מנוגדים באותו עניין וגם מטעם זה עורך הדין לא יכול
 3 להוסיף ולייצג את בעלי מניות הרוב וכי על פי סעיף 14(ג) הקובע כי: "בעניין שבו צד
 4 לקוח קבוע של עורך הדין לא ייצג עורך דין צד אחר, גם אם באותו עניין אין עורך
 5 הדין מייצג את הלקוח הקבוע; לענין הוראה זו, 'לקוח קבוע' – לקוח שעורך הדין
 6 נותן לו שירותים דרך קבע", החברה יכולה להחשב כלקוחו הקבוע של עורך הדין,
 7 וגם מטעם זה, אין הוא יכול לייצג את בעלי מניות הרוב. בדיון הוסיפה ב"כ המשיבות
 8 וטענה כי: "מבחינת הוועדה הבוחנת ההחלטה הזאת עולה בקנה אחד עם האפשרות
 9 הסבירה שאתה יכול להמשיך ולייצג את הלקוחה הקבועה שלך אבל אתה לא יכול
 10 לייצג את בעלי השליטה" [עמוד 9, שורות 15-17 לפרוטוקול].

11

12 ה. הכרעתנו:

13

14 אין הצדדים חולקים על כך, שנקודת המוצא לשאלה זו בהכרעת וועדת האתיקה
 15 מספר את/16/238. וכך כתבה וועדת האתיקה בהחלטתה: "**החלטות קודמות של**
 16 **ועדת האתיקה אוסרות על עורך דין לייצג הן את החברה והן מי מבעלי מניותיה**
 17 **בסכסוך בין בעלי המניות. לפיכך, המשרד הפונה מנוע מלייצג את בעלי השליטה**
 18 **המשיבים בהמרצת הפתיחה".** בפטות הדברים, משתמעת מהאמור עמדת
 19 המשיבות, ומטעמיהן: את בעלי מניות הרוב, אכן לא ניתן לייצג, אך אין מניעה ביחס
 20 לייצוג החברה. ועם זאת, יש להעיר כדלקמן. עובר למתן ההחלטה עיינתי אף בהקשר
 21 בו נתבקשה ועדת האתיקה להחלטה הנ"ל, סכסוך בין קבוצות של בעלי המניות, ולא
 22 מצב דברים זהה לחלוטין לזה שהוצג בשאלה הנ"ל בו, גם נדרשת החברה עצמה
 23 לייצוג. ייתכן שהיה בכך כדי לגרום למידה של אי בהירות בשאלה כיצד נכון ליישם

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

1 את החלטתה הנ"ל של וועדת האתיקה על השאלה שבמוקד הדיון, כאשר על הפרק
 2 סוגיית ייצוג החברה (נושא, שכאמור, לא היה בפני וועדת האתיקה עובר למתן
 3 החלטתה). ברם, משתמע בבירור, שככל שעל הפרק עורך דין המייצג בשגרה את
 4 החברה, מוסמך הוא לייצגה, ויודגש, אותה בלבד, גם בהליך המתנהל אל מול בעלי
 5 מניות המיעוט. הטענה ביחס לשאלה זו – נדחית.

12. שאלה 21 - מהותי

9 א. נוסח השאלה: "חני רכשה דירה וחנייה צמודה במגדל יוקרתי על שדרות רוטשילד
 10 בתל אביב. חני מבוגרת ואיננה נוהגת עוד ברכבה. חני פרסמה מכרז למכירת החנייה
 11 הצמודה לדירתה. חני קיבלה שתי הצעות לרכישת החנייה: האחת, מאת חנן בסך
 12 של 500 אלף ₪, השנייה, מאת ענן בסך של 400 אלף ₪. יצוין כי חנן שוכר משרד
 13 יוקרתי באותו המגדל ואילו ענן הוא בעלים של דירת הפנטהאוז שרכש בסך של 40
 14 מיליון ₪. חני מעוניינת למכור את החנייה שבבעלותה. למי תוכל חני למכור את
 15 זכות הקניין בחנייה?"

17 א. לחנן או לענן לפי בחירתה, ובלבד שחני תגיש צו לתיקון הבית המשותף.
 18 ב. לחנן או לענן לפי בחירתה, גם ללא הסכמת יתר הבעלים של הדירות. מאחר
 19 ששניהם דיירים במגדל אין צורך שחני תגיש צו לתיקון הבית המשותף.
 20 ג. רק לענן, ובלבד שניתנה לכל בעל דירה הזדמנות לטעון את טענותיו.
 21 ד. רק לענן. מאחר שענן בעל דירה במגדל ובעלותו יש כבר חנייה הרשומה
 22 על שמו, אין צורך במתן הזדמנות ליתר בעלי הדירות לטעון את
 23 טענותיהם."

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

- 1
- 2 ב. התשובה הנכונה לשיטת המשיבות היא חלופה ג', בהתאם לסעיפים 62 ו- 145 לחוק
- 3 המקרקעין, התשכ"ט – 1969.
- 4
- 5 ג. לטענת קבוצת העותרים בעתירת כספי, מסעיף 93 לעתירתם, ניסוח השאלה הינו
- 6 "קלוקל" ויש להורות על פסילת השאלה, לאור החריגה הקיצונית ממתחם הסבירות.
- 7 העותרים מוסיפים ומציינים כי על פי הוראות הדין, להעברת הצמדה מדירה פלונית
- 8 לדירה אלמונית באותו בניין משותף, תתלווה בקשה למתן צו תיקון הרישום בבית
- 9 המשותף למפקח על בתים משותפים וכי החלופה שנבחרה על ידי המשיבים אינה
- 10 מדויקת, שכן "אין די רק במתן זכות טיעון עצמאית לכל בעלי הדירות בבניין" [סעיף
- 11 92 לעתירה], שכן לא צוין מפורשות, שחני פנתה למפקח על הבתים המשותפים
- 12 לתיקון צו הרישום. אף לדעת העותרים בעתירת בלינדר, "דינה של שאלה זו להיפסל,
- 13 מן הטעם לפיו ניסוחה אינו סביר ואף מטעה, ושגתה הוועדה הבוחנת שלא פסלה
- 14 אותה במסגרת העררים שהוגשו לה" [סעיף 64 לעתירתם]. בדיון הוסיפו ב"כ
- 15 העותרים וטענו כי "הבלבד" כאן, יחד עם החלופה, זה מלמד על חוסר הסבירות של
- 16 השאלה" [עמוד 10, שורה 3 לפרוטוקול].
- 17
- 18 ד. בתשובתן, הוסיפו המשיבות כי בהתאם להוראות סעיפים 62(א) ו- 145 לחוק
- 19 המקרקעין, "ניתן להבין כי חני רשאית למכור את החניה שהוצמדה לדירתה לדירה
- 20 אחרת, כאשר לא ניתן למכור לחנן מאחר שהוא שוכר, ולא בעלים של דירה. בנוסף,
- 21 לצורך תיקון הרישום בפנקס והצמדת החנייה לדירה האחרת, יש ליתן לכל בעל דירה
- 22 הזדמנות לטעון את טענותיו בעניין זה. לתשובה זו ניתן להגיע גם על דרך
- 23 האלימינציה – חלופות א' ו-ב' נפסלות מאחר שלא ניתן למכור את החניה לחנן שאינו

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 בעל דירה בבניין (הוא שוכר) ואילו חלופה ד' נפסלת מאחר שניתן למכור לבעל דירה
 2 חנייה בבניין, גם אם יש כבר בבעלותו חנייה אחרת" [סעיפים 104-105 לתשובתן].
 3 למעלה מן הצורך הוסיפו המשיבות כאמור בסעיף 112 לתשובתן כי: "בניגוד לטענת
 4 העותרים, נוסח השאלה הוא ברור ונהיר ומאפשר לכל נבחן להגיע אל החלופה
 5 הנכונה מבין יתר החלופות המוצעות".

6

7

ה. הכרעתנו:

8

9 סעיף 62 לחוק המקרקעין על סעיפי המשנה שלו וסעיף 145 לחוק המקרקעין,
 10 מתייחסים רק, ואך ורק, לבעלי דירה או לבעלי זכות בדירה. חנן אינו בעלים אלא
 11 שוכר, ולא שוכר הוא דירה, אלא משרד. מכאן, שנותרו בשלב זה להכרעה רק חלופות
 12 ג' ו-ד'. אלא שחלופה ד', מכניסה נתון של בעלות נוספת בדירה רשומה, ולתנאי זה,
 13 אין זכר בחוק. מנגד, חלופה ג', מתיישבת היטב עם סעיפים 62(א) וסעיף 145 לחוק,
 14 לרבות ביחס לחובה למתן זכות טיעון, ועל פני הדברים חלופה ג' שעליה מצביעות
 15 המשיבות, היא גם הנכונה היחידה. טענת עתירת כספי שניסוח השאלה קלוקל נעדרת
 16 בסיס, ודומני ששאלה זו בהירה בהרבה מאחרות שנזכרו כבר בפסק דין זה. ייתכן
 17 שהכנסת הנתונים הכספיים לדיון מיותרת וייתכן שהשמות הדומים קצת מבלבלים.
 18 אך מעבר לכך, אין בטענות העותרים כלפי שאלה זו, המתייחסת לסעיפי חוק ברורים
 19 ומפורשים, ולא כלום. הטענה – נדחית.

20

21

22

23

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

- 1 ב. התשובה הנכונה לשיטת המשיבות – תשובה ג', זאת בהסתמך על סעיפים 6, 20 ו-
 2 39 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג – 1973.
- 3
 4 ג. לטענת העותר אבו ארקה כאמור בסעיף 20 לעתירתו, המשיבות צרפו לשאלון
 5 המבחן קובץ חקיקה לחלק המהותי, בו נכללו בין היתר הוראות מחוק החוזים (חלק
 6 כללי), ואולם, לטענת העותר כאמור בסעיפים 21-22 לעתירתו, משלא הועמד לרשות
 7 הנבחרים, בכללם העותר, חוק החוזים (תרופות), הרי שיש לפסול את השאלה. בדיון
 8 הוסיף ב"כ העותר וטען כי: "כבר מדברים על זכות הביטול, איפה אנחנו לומדים על
 9 זכות הביטול? לא בחוק החוזים כללי". [עמוד 10, שורות 21-22 לפרוטוקול].
- 10
 11 ד. נימוקי המשיבות שפורטו החל מסעיף 86 לתשובתן הינן, כי סעיף 20 לחוק החוזים
 12 קובע כי ביטול חוזה יהיה בהודעת המתקשר לצד השני "תוך זמן סביר" לאחר שנודע
 13 לו על עילת הביטול וסעיף 39 לחוק החוזים קובע כי בקיום של חיוב הנובע מחוזה יש
 14 לנהוג בדרך מקובלת ובתום לב והוא הדין לגבי השימוש בזכות הנובעת מהחוזה.
 15 בהתאם לעקרונות אלו, ובהתאם לנתוני השאלה, מאז מכתב ההתראה הראשון,
 16 חלפו 5 שנים במסגרתן מוכרת הדירה, נעמה, לא פעלה להסדרת הרישום, אך מנגד,
 17 גם רוכשת הדירה, עירית, לא עשתה דבר ואף המשיכה להשכיר את הנכס ולהנות
 18 מפירותיו. בשאלה נשאל הנבחן מהם זכויותיה של עירית, כיום, ובהתאם לכך, ולאור
 19 סקירת החלופות, התשובה שנבחרה כנכונה על ידי הלשכה הינה חלופה ג'. חלופה א'
 20 נפסלה שכן הודעה על ביטול ההסכם לא נשלחה לאחר מכתב ההתראה הראשון
 21 והרוכשת, המשיכה להחזיק בנכס. חלופה ב' נפסלה באשר משלא בוטל החוזה לאחר
 22 ההתראה שנשלחה לראשונה, ולאור משך הזמן הממושך בו החזיקה הרוכשת בנכס,
 23 יש לתת התראה נוספת על ביטול ההסכם בתוך זמן סביר ואין היא רשאית לבטלו

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 מיידית; חלופה ד' נפסלה כיון שניתן לפעול בדרך של סעד עצמאי ולשלוח הודעת
 2 ביטול חוזה שעניינו זכויות במקרקעין. אשר לטענת העותר כי לא הועמדה לרשות
 3 הנבחרים סעיפים מחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה) טוענות המשיבות כי
 4 סעיפי החקיקה אשר הועמדו לרשות הנבחרים מסייעים להם להשיב על השאלה וכפי
 5 שהעותר עצמו מציין בעתירתו, 51% מהנבחרים, השיבו נכון לשאלה.

6

7

ה. הכרעתנו:

8

9 ראשית יש להדגיש את העיקר: אף העותר אבו ארקה, אינו חולק על נכונות התשובה
 10 בה בחרו המשיבות. אף לא נטען מכיוונו לחלופה אפשרית אחרת. עמדת המשיבות
 11 מקובלת, ומטעמיהן – די בהבנה בסיסית בדיני חוזים ובחומר שהיה בפני העותר כדי
 12 להשיב נכונה על שאלה זו. סעיף 20 לחוק החוזים (כללי) שהוא הסעיף העיקרי לעניין,
 13 לבטח נכלל בחומר שהנבחרים מחוייבים בהכרתו וכך גם סעיף 39 לחוק זה. ומה גם,
 14 שאין כל היתכנות סבירה לתשובות האחרות. ואשר לטענה שחוק החוזים (תרופות)
 15 לא נכלל בחומר שהועמד לרשותם של הנבחרים. חוק זה נכלל בחומר המחייב, גם אם
 16 לא העמד לעיון הנבחרים. מכאן שאין בסיס של ממש לטענה זו. בד בבד בולטת
 17 בהעדרה מטענות העותר הפנייה לסעיף כלשהו בחוק החוזים (תרופות) שעל פי הנטען
 18 לא היה בפניו, ושאלו הכירו, ידע לענות נכונה על השאלה. היינו, שאין כלל מקום
 19 לכל טענה המציינת את חוק החוזים (תרופות) שלא נכלל בחומר כסיבה לטעות,
 20 כשנעדרת מטענה זו, הפנייה לכל סעיף שאילו היה הנבחן מכירו, היה עונה נכונה.

21

הטענה – נדחית.

22

23

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

14. שאלה 39 - מהותי
- 1
- 2
- 3 א. נוסח השאלה: "אירנה נפצעה בתאונת דרכים. לפי הערכת פרקליטה, סכום הפיצוי
- 4 שאירנה עשויה לקבל בגין כלל ראשי הנזק – עזרת הזולת לעבר ולעתיד, הפסד
- 5 השתכרות לעבר ולעתיד, הוצאות רפואיות, הוצאות ניידות, התאמת דיור וכאב וסבל
- 6 – הוא בסך של כ – 4.3 מיליון ₪. בשל מגפת הקורונה פוטר בן זוגה של אירנה
- 7 מעבודתו. בגין המצוקה הכלכלית של אירנה ובן זוגה אירנה מעוניינת להמחות
- 8 לבוריס את זכותה לקבלת הפיצוי בגין הכאב והסבל ובגין הפסד ההשתכרות לעתיד
- 9 בתמורה לקבלת 500,000 ₪ כתשלום מיידי. מה הדין?
- 10
- 11 א. לא ניתן להמחות זכות חלקית.
- 12 ב. אירנה תוכל להמחות רק את זכותה לקבלת הפיצוי בגין הפסד ההשתכרות
- 13 לעתיד, אך לא את הפיצוי בגין הכאב והסבל שהוא פיצוי אישי לניזוק.
- 14 ג. לא ניתן כלל להמחות זכות זאת.
- 15 ד. המחאת הזכות בנסיבות הענין טעונה אישור בית המשפט ורישום נימוקי
- 16 ההחלטה".
- 17
- 18 ב. התשובה הנכונה לשיטת המשיבות היא חלופה ג', בהתאם לקבוע בסעיף 22 לפקודת
- 19 הנזיקין (נוסח חדש).
- 20
- 21 ג. לטענת קבוצת העותרים בעתירת כספי וכאמור מסעיף 96 לעתירתם, "המשיבות
- 22 מתעלמות מההלכה הפסוקה אשר פירשה את סעיף 22 לפקודת הנזיקין, וקבעה כי
- 23 להבדיל מהמחאת זכות התביעה, הרי שאת תרופות התביעה, ניתן גם ניתן להמחות".

בתי המשפט

עת"מ 21-02-49031
 עת"מ 21-03-61190
עת"מ 21-03-61205

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 העותרים מפנים בתמיכה לטענתם זו לע"א 456/71 פילוסוף נגד מדינת ישראל פ"ד
 2 כה (2), 604 וכן לע"א 10217/16 בת.ב – בנייני תעשייה באר שבע בע"מ נ' ג'ינר
 3 (17.6.2019) שם נפסק על ידי בית המשפט העליון כי ניתן להמחות מראש את פירות
 4 התביעה וכאמור בסעיף 99 לעתירתם "החלופה אשר נבחרה על ידי המשיבות,
 5 סותרת את ההלכה הפסוקה מפי מדרשו של בית המשפט העליון, מה שהופך את
 6 השאלה לחורגת ממתחם הסבירות ובאופן קיצוני, ומשכך מתבקש בית המשפט
 7 הנכבד להורות על פסילת השאלה". אף לדעת קבוצת העותרים בעתירת בלינדר
 8 בסעיף 75 לעתירתם: "דינה של שאלה זו להיפסל מן הטעם לפיו אף תשובה מן
 9 התשובות המוצעות אינה נכונה, ושגתה הוועדה הבוחנת שלא פסלה אותה במסגרת
 10 העררים שהוגשו לה" [סעיף 75 לעתירתם]. בדיון הוסיף עו"ד דקס וטען כי "היא
 11 רוצה להמחות חלק מפירות התביעה" [עמוד 11, שורה 15 לפרוטוקול] ועו"ד טסלר
 12 אף הוסיף שגם לפי שיטת האלימינציה: "לא היתה חלופה. מה שמנסים לעשות כאן
 13 הם יודעים שלא ניסחו את השאלה, אלא רוצים להשאיר את החלופה השגויה" [עמוד
 14 12, שורות 7-8].

15
 16 ד. בתשובתן, הוסיפו המשיבות בסעיפים 116-120 לתשובתן (לעתירת כספי): "תכליתו
 17 של סעיף 22 לפקודת הנזיקין הוא למנוע 'סחר' בתביעות נזיקין וביחוד כאשר מדובר
 18 על תביעות אישיות... יש לקרוא את השאלה כפשוטה. במסגרת השאלה צוין במפורש
 19 כי אירנה נפצעה ומיד לאחר מכן התייעצה עם פרקליטה.. אין לאירנה וודאות מלאה
 20 כי זהו הפיצוי שהיא תקבל אם היא תגיש תביעה, אלא מדובר בהערכה של פרקליטה.
 21 אין כל אינדיקציה בשאלה כי מדובר בתביעה שהוגשה או שנמצאת בהליכי בירור.
 22 מכאן, שיש לדחות את טענתם של העותרים על כך שמדובר בהמחאה של זכות
 23 וודאית לקבלת הפיצוי, מדובר בהמחאה של זכות לתרופה, האסורה על פי סעיף 22

בתי המשפט

עת"מ 21-02-49031
 עת"מ 21-03-61190
עת"מ 21-03-61205

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 לפקודת הנזיקין". עוד מוסיפות ב"כ המשיבות, תוך התייחסותן לפסקי הדין אשר
 2 אוזכרו על ידי העותרים עצמם, כי: "העותרים מתייחסים בעתירתם לכך שהשאלה
 3 עוסקת בהמחאת זכות תביעה ולפיכך מוסיפים וטוענים כי ככל שהשאלה אכן
 4 מתייחסת להליך משפטי שעתיד להתנהל בעניינה של אירנה, הרי שסעי' 22 לפקודת
 5 הנזיקין אינו אוסר המחאה על פירות התביעה ואף בטרם הסתיים ההליך המשפטי...
 6 אלא שטענות העותרים בעניין זה שגויות. ראשית, כאמור, כפי שעולה מנתוני
 7 השאלה, אין כל אינדיקציה בכך שמדובר בתביעה המתבררת... בשאלה הרי צוין כי
 8 אירנה נפצעה והתייעצה עם עורך דין. בנסיבות אלו, לא ניתן להמחות את הזכות
 9 כאמור. שנית, תנאי להמחאת פירות התביעה בטרם הסתיים ההליך המשפטי הוא
 10 שהזכאי לנהל את התביעה הוא זה שאכן מנהל אותה. וראה למשל את שנקבע בעניין
 11 פילוסוף אליו מפנים העותרים עצמם בעתירתם.. בין המשפט העליון חזר על תנאים
 12 אלו גם בעניין ג'ניר אליו מפנים העותרים.. גם על פי טענת העותרים לכל היותר היא
 13 יכולה, במקרה שהוגשה תביעה והיא מנהלת אותה, להמחות את הפיצויים שיתקבלו
 14 בפסק הדין. אלא שבשאלה נאמר במפורש כי היא רוצה להמחות את זכותה לקבלת
 15 הפיצוי ולא להמחות את הפיצוי שיתקבל" [סעיפים 122-126 לתשובתן]. בדיון
 16 הוסיפה ב"כ המשיבות וטענה כי: "השאלה היא פשוטה. להמחות את זכותה לקבלת
 17 הפיצוי " [עמוד 13, שורה 3 לפרוטוקול].

18

19

ה. הכרעתנו:

20

21 סעיף 22 לפקודת הנזיקין והפסיקה בעניינו, מחייבים חידוד דקויות. סעיף 22

22 לפקודת הנזיקין קובע כדלקמן: "הזכות לתרופה בשל עוולה, וכן החבות עליה, אינה

23 ניתנת להמחאה אלא מכוח הדין". ברם, הפסיקה יצרה אבחנה בין זכות התביעה,

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

- 1 לבין פירות התביעה. אבן הפינה לאבחנה זו בהלכת פילוסוף הנ"ל בה ניתלים
 2 העותרים, ודומני, שבהירים יותר דברי בית המשפט המחוזי (בתל אביב) שנכתבו
 3 למעלה משנות דור לאחר הלכת פילוסוף על ידי כבוד סגן הנשיא חאלד כבוב: -
 4
 5 "נרשם כרסום מסוים בפסיקת בתי המשפט ביחס לאיסור הכללי להמחות
 6 זכויות תביעה בנזיקין. כך, בעניין פילוסוף הכיר בית המשפט העליון
 7 באפשרות להמחות את פירות התביעה, להבדיל מניהולה; ובעניין אדלסון
 8 הכיר בית המשפט באפשרות להסב את פירותיה של זכות שנתקבלה לפי
 9 פסק דין, להבדיל מהסבת זכות תביעה.. סוגיה זו אף נדונה בפסיקת בית
 10 המשפט העליון בעניין כספי, שבו עמד בית המשפט העליון על כך
 11 שהתפיסה המונעת את המחאתן של זכויות תביעה בנזיקין היא מיושנת
 12 ואפשר כי ההצדקות להסדר הקיים בסעיף 22 לפקודת הנזיקין, האוסר על
 13 מכירתה של זכות התביעה, עומד בעינו" [תא (ת"א) 30851-01-16 חבס
 14 השקעות (1960) בע"מ נ' ברוך חבס ייזום (2005) בע"מ (30.7.2020)].
 15
 16
 17 אילו בענייננו מתמקדת היתה השאלה ביכולת להמחות את עילת התביעה, פשיטא
 18 לנו שתשובה ג' היתה אכן נכונה, וזאת על יסוד סעיף 22 הנ"ל. ומנגד, אילו מתמקדת
 19 היתה השאלה בכספים שיתקבלו בעקבות אותה תביעה, גם כאן, לא היה מקום רב
 20 לספק, שעל פי הפסיקה, היתה אפשרות להמחאה שהרי הכספים שיתקבלו, הינם,
 21 בפשטות הדברים, הפירות שאותם כבר איפשרה הפסיקה להמחות. אלא שנוקטת
 22 השאלה במילים: "הזכות לקבלת פיצוי". על בסיס זה נחלקים הצדדים בשאלה האם
 23 הזכות לקבלת פיצוי, יש לפרשה כעילת התביעה שאינה ניתנת להמחאה, (עמדת
 24 המשיבות), או שיש לפרשה כזכות לפירות, ואם כך, אף עולה השאלה האם הזכות
 25 לפירות זהה לפירות עצמן שאותן כאמור, ניתן להמחות (עמדת העותרים); ובהינתן
 26 שכך, אין אכן תשובה נכונה בכלל. ואם לא די בכך שעל הפרק ניסוח בלתי ברור שעשוי

בתי המשפט

עת"מ 21-02-49031
 עת"מ 21-03-61190
עת"מ 21-03-61205

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 להביא למסקנות הפוכות לחלוטין, מוסיפות נסיבות השאלה ותורמות לאי הבהירות.
 2 מצד אחד משתמע מתחילת סיפור המעשה, שהתייעצה אירנה עם פרקליטה עוד
 3 קודם הגשת התביעה. ואם כך, אולי היתה הכוונה להמחאת עילת התביעה שאכן
 4 אסורה. ואולם, מן הצד האחר, גם אם התייעצה בשלב מוקדם, יכלה היתה, הרי,
 5 לשאול שאלות הנוגעות לפירות תביעתה המתוכננת, וייתכן שהתכוונה להמחות
 6 לבוריס זכות לקבלת פיצויים קונקרטיים (כאמור בגין כאב וסבל והפסד השתכרות).
 7 ואף בסכום התמורה נקבה כבר השאלה (500 אלף ₪), נסיבות המתיישבות יותר עם
 8 מצב בו כבר שווי התמורה התגבש וניתן להעריכו ולכמתו. ניתן להתפלפל בשאלה
 9 האם הזכות לפיצויים, יש לפרשה כך או כך, והצדדים אכן הרחיבו בפלפוליהם
 10 בנושא. ואכן, לדידי, בהקשרה של שאלה זו, על הפרק מושג מעורפל, שלא ניתן בנקל
 11 לפרשו באופן חד חד ערכי: -

12

13 "נראה כי הכוח המצטבר של הנימוקים הפרטניים מבסס מסה קריטית
 14 הפועל נגד הותרת השאלה על כנה. כללים אלה יפים אף למבחנים
 15 בתחומים אחרים. זאת, במובן שיש פתח להתערבות גם אם הוא צר וחריג
 16 מאוד ופועל יוצא מהנסיבות הקונקרטיות של השאלה והתשובות לה"
 17 [הלכת יונס, בעמוד 28].

18

19 די היה למשיבות, שתיצמדנה למושגי היסוד – או זה בו נוקט סעיף 22, או 'פירות
 20 התביעה', בה נוקבת הפסיקה. אך, משום מה, פנו המשיבות למושג שלישי, 'הזכות
 21 לקבלת הפיצוי', תוך שפתחו בכך פתח למחלוקת שלא בנקל ניתן להכריע בה, והנה
 22 אנחנו כאן. לאחר ששקלתי בשאלה זו, ושבתי ושקלתי בה, הגעתי לכלל מסקנה שאי
 23 הבהירות יורדת לשורשה של השאלה ובנקל עשויה להביא לתשובות סותרות
 24 לחלוטין והפוכות. ייתכן, שיסוד הקושי באבחנה, שגם היא כשלעצמה אינה בין
 25 הפשוטות, בין זכות התביעה לבין פירות התביעה, ואולם, לא יהא בכך כדי לשנות.

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

**בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים**

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1 בנסיבות אלה, כשבפניי שאלה הלוקה באי בהירות שורשית, הגעתי לכלל מסקנה
 2 שיש לפסלה. משמעות הדברים – הענקת נקודה בגינה לכל הנבחנים ותהיה התשובה
 3 אשר בה בחר כל אחד מהם, אשר תהיה.

4

5 15. סוף דבר,

6

7 ביחס למרבית השאלות, על הפרק מצד העותרים, טענות שאין בהן הרבה ממש. כך פני
 8 הדברים ביחס לטענות המופנות לשאלות שנועדו לבחון היכרות עם סעיפי חוק מוגדרים, כגון
 9 השאלות הנוגעות לסעיף 22 לחוק ההוצאה לפועל, לסעיף 55 לחוק הירושה, לסעיף 139 של
 10 חוק סדר הדין הפלילי, לחוק אכיפת פסקי חוץ, ועוד. עם זאת, גם כלפי המשיבות יש מקום
 11 למספר הערות. ראשית, שראוי להימנע מפניה לסוגיות אזוטריות שבאזטריות, כגון שאלת
 12 הדין ביחס למי שנפטר כשהליך שבמרכזו משפט חוזר מונח על שולחן בית המשפט. ושנית,
 13 שמאמץ יתר להצדיק שאלה על בסיס דיון בנושא שהוא חיצוני לשאלה, אין לו מקום (ודי
 14 שאזכיר את טענות המשיבות בכל הקשור לנסיון, במסגרת שאלה, שזה לא היה כלל עניינה).
 15 גם הבהרה שצוי החירום הזמניים שנבעו ממשבר הקורונה אינם נכללים בחומר המבחן, היה
 16 לה מקום. ולאחר כל זאת, משנפסלה שאלה אחת, הטעמים לכך, משקפים הערה נוספת, שיש
 17 לקחת בחשבון. השאלה שנפסלה מובילה למסקנה שהיתה העתירה מוצדקת מבחינת
 18 העותרים 2, 4, 5 בעתירת בלינדר; ומבחינת העותרים 5, 8, 9 בעתירת כספי.

19

20 בכל הקשור לשאלת ההוצאות, הגם שכל מי שהפסיד בדינו, מחויב בהוצאות ההליך, דומני
 21 שראוי לגלות יתר רגישות לעותרים. בהמשך לאמור אקבע, שתשאנה המשיבות בהוצאות כל
 22 אחד מששת העותרים שנכון לראותם כמי שזכה בעתירתו, בסך של 1,500 ₪; בהוצאות
 23 המשיבות בעתירות העותרים שהפסידו, ישאו עותרים אלה בסך של 500 ₪, כל אחד מהם.

בתי המשפט

עת"מ 49031-02-21
 עת"מ 61190-03-21
עת"מ 61205-03-21

בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו
 כבית-משפט לעניינים מנהליים

תאריך: י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

1

2

ניתן היום, י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

3

א. י.

4

אלכסנדר רון, שופט

5

6

7